

Senni Peura

MARIAN MATKA PILVIMAAHAN

"Maria, Maria auta minua, auta minua Maria". Se oli ensimmäinen kerta, kun kuulin sen, mutta silloin en tiennyt mikä tai kuka se oli. Olin ollut luokka retkellä sinä päivänä. Me kävimme eläintarhassa. Tunsin jo aamulla, ettei kaikki ollut ihan kunnossa. Me jäimme hotelliin yhdeksi yöksi. Ystäväni Elisa juoksi luokseni ja kertoi, että meillä olisi sama hotellihuone, mutta siellä olisi myös Amanda, se uusi tyttö joka oli aloittanut kesäloman jälkeen meidän luokalla. Kaikkien mielestä Amanda oli vähän mystinen tai outo. Tulimme hotellille ja opettajamme näytti minulle ja Elisalle meidän huoneemme. "Missä Amanda on? Eikö hänellä pitänyt olla meidän kanssa sama huone?" kysyi Elisa. Opettaja huokaisi ja sanoi "No kyllä teillä piti olla sama huone, Amandan pitäisi tulla pian". Elisa kysyi opettajalta, että missä Amanda oli, mutta opettaja lähti vastaamatta. Me menimme huoneeseemme ja siellä oli kolme sänkyä, televisio, jääkaappi ja pieni sohva ja tietenkin vessa, jossa oli suihku, vessanpönttö ja lavuaari. Minä ja Elisa valitsimme sänkymme ja laitoimme tavarat paikollensa. Sitten me istuimme sängyille ja katsoimme televisiota. Suunnilleen puolentoista tunnin kuluttua Amanda tuli huoneeseen. Hän oli selvästi pahalla tuulella. "Moi Amanda" Elisa sanoi iloisesti, muttei saanut vastausta. "Pane televisio pienemmälle" sanoi Amanda äkäisesti samalla, kun istui vapaana olevalle sängylle. Minä panin television pienemmälle ja menin sitten pesemään hampaita, sillä oli ehtinyt tulla myöhä. Päätin myös käydä suihkussa. Kun olin valmis, tulin ulos vessasta. Huomasin että Amanda oli taas poissa. Elisa oli menossa vessaan. Kysyin häneltä missä Amanda oli mutta hän sanoi vain ettei tiennyt, että hän oli vain lähtenyt ulos huoneesta. En miettinyt sitä enempää vaan menin nukkumaan sillä minä olin hyvin väsynyt, mutta silloin juuri kun olin nukahtamassa kuulin sen jonkun äänen, joka sanoi näin "Maria, Maria auta minua, auta minua Maria", säpsähdin ylös istumaan sänkyyn. Olin ihan hikinen ja paniikissa. Kuulin että Elisa oli vieläkin suihkussa ja yritin nukahtaa uudestaan ja loppujen lopuksi sain unta. Kun heräsin aamulla Elisa nukkui viereisellä sängyllä. Katsoin kolmatta sänkyä, mutta se oli tyhjä. Nousin istumaan ja puin sitten vaatteet päälleni. Herätin Elisan ja sanoin meneväni aamupalalle, Elisa mumisi jotain mitä en kuullut, mutta minulla oli nälkä joten lähdin. Kun tulin aamiaiselle, löysin helposti luokkani ja kävelin heidän luokse. "Missä Amanda ja Elisa ovat?" opettaja kysyi. "Luulin että Amanda oli sinun kanssasi, hän lähti jo eilen illalla." Ja silloin opettaja hyppäsi ylös tuolista ja melkein juoksi tiskille. Tiskillä olevat ihmiset soittivat heti jonnekin, luultavasti poliisille, sillä poliisit tulivat suunnilleen kymmenen minuutin kuluttua ja opettaja meni heti puhumaan

heille. Elisa tuli aamiaiselle ja kysyi miksi siellä oli poliiseja. Kerroin, että Amanda oli kadonnut. Elisa mumisi jotain ja lähti hakemaan aamiaista. Hetken päästä poliisit lähtivät ja opettaja tuli takaisin pöytään. Hän näytti hyvin huolestuneelta. "Kaikkien pitää mennä pakkaamaan laukkunsa nyt!" opettaja sanoi kaikille oppilaille, jotka olivat siinä unisessa aamiaispöydässä. Lähdimme Elisan kanssa pakkaamaan laukkujamme. Kun olimme valmiita, lähdimme opettajan huoneelle. Juuri kun tulimme hänen ovelle, ovi aukesi ja opettaja tuli ulos ovesta. "Menkää uloskäynnille odottamaan muita" sanoi opettaja ja jatkoi matkansa. Minä ja Elisa lähdimme uloskäynnille ja siellä odottivat kaikki muut. Suunnilleen vartin kuluttua opettaja tuli paikalle. "Onko kaikki täällä?" hän kysyi ja laski meidät. Minä huomasin, ettei Amanda ollut siellä. Ihmettelin että mikä hänelle oli tullut mutten ehtinyt miettiä kauaa, sillä opettaja huusi että meidän piti lähteä. Lähdimme juna-asemalle, muttemme päässeet pitkälle sillä yksi tytöistä oli pudottanut puhelimensa. Elisan äiti oli mukana ja auttoi tyttöä löytämään puhelimensa. He tulisivat seuraavalla junalla kotiin. Tulimme juna-asemalle ja meidän juna tuli melkein heti. Hyppäsimme junaan ja olimme pian kotona. Äiti odotti minua asemalla ja me lähdimme kotiin päin, mutta ensin veimme Elisan kotiin. Olin niin väsynyt kun tulin kotiin, etten jaksanut tehdä mitään muuta kuin vain menin nukkumaan. Nukahdin heti, mutta kun heräsin en enää ollut huoneessani vaan jossain paikassa missä oli paljon värejä ja pilviä. Näin jonkun kävelevän jossain kaukana Hetkinen oliko se... "Amanda!" huusin niin kovaa kun pystyin. Mutta hän ei kuullut minua. "Amanda!" huusin uudelleen, mutta hän ei vielääkään kuullut minua. Juoksin häntä kohti ja pysäytin hänet, se oli Amanda! "Missä olet ollut?" kysyin häneltä "Haloo kuulet..." Amanda katosi, hän ei enää seisonut vieressäni. Nyt hän oli minun toisella puolella "Mitä ihm...?" ihmettelin. "Autatko minua?" Amanda kysyi minulta. Kysyin häneltä, että missä minä häntä auttaisin. Hän kertoi, että oli jumissa. En kuullut että missä hän oli jumissa joten kysyin "Missä sinä olet jumissa?" hän katsoi minua päin ja melkein huusi "TÄÄLLÄ, OLEN JUMISSA TÄÄLLÄ!" Minä pelästyin pikkuisen ja kysyin "Mutta miten minä muka voin auttaa?". Amanda oli selkä minua päin, mutta kääntyi, otti minusta kiinni ja huusi "Eeeeeiiii!". Yhtäkkiä olin taas omassa huoneessani. Katsoin kelloa. Se oli 00:01 En tiennyt mitä oli tekeillä. Juoksin keittiöön. Äiti oli siellä ja hän laitto ruokaa? Äiti kysyi minulta, että mikä minulla oli. En vastannut. Kysyin vaan "Mitä kello on?". Äiti vastasi että se oli puoli kolme. Katsoin kelloa. Se oli tosiaan puoli kolme. "MITÄ IHMETTÄ ON TEKEILLÄ?" kysyin itseltäni ja huokaisin. Menin minun huoneeseeni ja istuin sängylleni. Silloin joku kuiskasi jotain korvaani. Se meni näin "tule mukaani, auta minua". Pelästyin. Käännyn, mutta siellä ei ollut ketään. Käännyn taas ja jotain suhahti minun ohitseni. Se oli jotain valkoista, mutta yhtä aikaa värikästä. Sitten näin, että jotain tuli minua kohti, mutta juuri kun se oli nenäni edessä, se katosi. Minne se meni? Äiti tuli huoneeseeni ja sanoi, että ruoka oli valmista. Menin syömään. Oli lasagnea ruuaksi. Sitten tuli ilta. En

saanut unta, sillä minua pelotti. Katsoin kelloa se oli 23:00. "Voi ei" ajattelin, kun tunsin jotain joka nosti minut ilmaan. Suljin silmäni ja huomasin että putosin. Minä putosin! "AAAAAA!" huusin samaan aikaan kun putosin. Avasin silmäni ja huomasin että olin taas siellä. Kuulin jonkun kuiskaavan jotain korvaani. "Mitä sinä haluat?" kysyin siltä "Kuka olet?" jatkoin. Kuulin äänen, joka kuulosti pelokkaalta ja kysyi "kuka sinä olet?". Se oli kuin se olisi sairas tai kipeä. "Minä täällä, minä, Maria" vastasin. Ääni jatkoi "Autta minua, ole kiltti!". En tiennyt mitä sanoa mutta sitten vastasin "Näyttäydy minulle sitten autan sinua!" Oli hiljaista mutta sitten sain vastauksen ja se oli "Lupaatko? Lupaatko auttaa minua sitten?". Vakuutin että auttaisin häntä. Ja sitten näin sen. Mikä se oli? En ollut varma. Se näytti kissalta, sillä siinä oli kissan häntä. Se kääntyi ja näin että se oli Amanda, jolla oli kissan korvat ja häntä. En halunnut olla epäkohtelias, joten kysyin vaan että miten hän oli tullut tänne ja hän vastasi heti "Minulla oli sormus, mutta nyt se on poissa. En pysty olemaan ilman sitä tavallisessa maassa kun vain tunnin ja sitten joudun tänne enkä pääse pois ilman sitä. Mutta sinä voit tehdä uuden. Olet ainoa joka voi auttaa, sinä olet erikoinen, sillä sinä voit päästä mihinkä tahansa maailmaan. "Sinun pitää kutsua mustaa yksisarvista, joka vie sinut sateenkaarelle, ja sieltä otat pikkuisen keltaista väriä ja sitten tuot sen purkissa minulle." Amanda kertoi minulle, että olin pilvimaassa ja että tulin sinne joka yö kello 23:00 ja takaisin kotiin 00:00 ja tulin sinne, sillä Amanda oli jumissa ja minut oli valittu. Kello oli 00:00, kun tulin kotiin, mutta ensimmäisellä kerralla kun suljin silmäni kello on 15:00. Lupasin auttaa häntä ja niin tein sillä jo seuraavana iltana. Menin ulos ja kutsuin yksisarvista. Sanoin "Mustahevonen siipien ja sarven kera tule luokseni autta minua". Olin ulkona ja kuulin tuulen. Sitten kuulin hirnuntaa. Yhtäkkiä näin suuren mustan hevosen, jolla oli sarvi ja siivet. Hyppäsin sen selkään. Se oli vaikeaa, mutta loppujen lopuksi onnistuin. Yksisarvinen lähti heti matkaan ja tarkoitan siis ihan heti, kun olin päässyt selkään, niin että melkein putosin sen selästä alas. Mutta pysyin onneksi sen selässä. Kesti ehkä kymmenen minuuttia ja sitten olin perillä suuren sateenkaaren varrella. Kiipesin sateenkaaren päälle, tai ainakin yritin, sillä se oli hyvin vaikeaa. Mutta kyllä minä sitten kuitenkin pääsin ylös. Mutta sitten muistin, että olin unohtanut purkin alas voi ei! Miten ihmeessä pääsisin alas?! Yritin liukua alas, mutta se ei toimisi, ei olenkaan. Ehkä voin hypätä alas, mutta sitten tajusin ettei se onnistuisi sillä sateenkaari oli hyvin korkea, ainakin 10 tai 20 metriä korkea eli se ei toimisi. Ehkä voisin kutsua yksisarvista, mutta se veisi minut vaan takaisin kotiin. "Hhmmmm..." Näin kaukana olevia pilviä. Jos pystyn seisomaan sateenkaaren päällä niin pystyn varmasti pilvienkin, mietin itseseni ja otin vauhtia. Sitten minä vain juoksin ja hyppäsin. En uskaltanut katsoa putosinko, en ollut varma. Sitten tunsin, että olin jonkun pehmeän ja kylmän päällä. Katsoin. Olin onnistunut! Olin pilven päällä. Yritin päästä alemmas pilven kanssa ja onnistuin hetken päästä. Olin maassa ja hyppäsin pilveltä pois. Juoksin taas sateenkaaren varrelle. Otin

purkin ja hetken päästä olin taas ylhäällä. Mutta sitten minulla oli taas uusi ongelma, miten saan keltaista väriä purkkiin? Kuuluuko se nostaa käsillä ja laittaa purkkiin vai kuuluuko se kauhaista? Yritin ensin kauhaista sen ylös ja se onnistui. Sitten piti vain päästä kotiin ja sain idean. Ehkä voin kutsua hevosta. Kyllä, niin minä teen! Kutsuin hevosta samalla tavalla kuin viimeksi ja se onnistui, näin hevosen lentävän minua kohti. En miettinyt hetkeäkään vaan juoksin ja hyppäsin ja sitten olin taas yksisarvisen selässä. Kun tulin kotiin, kävelin ulko-ovelle ja menin sisään. Sisällä oli lämmintä ja mukavaa. Äiti oli siellä laittamassa ruokaa ja minä vein keltaisen värin huoneeseeni ja menin syömään. Äiti ei edes ollut huomannut poissa oloani. Kun olin syönyt, olin väsynyt ja menin nukkumaan. Mutten nukkunut hyvin kauaa, sillä näin taas painajaista. Kun heräsin, olin vielä huoneessani. Katsoin kelloa. Se oli 22:59. Pompahdin ylös sängystä ja tartuin keltaiseen väriin. Tunsin katoavani ja yhtäkkiä olin taas siellä pilvimaassa ja minulla oli väri kädessä. Olin onnistunut! Huusin Amandaa, mutten saanut vastausta. Huusin uudestaan. Tällä kertaa sain pienen heikon vastauksen, joka sanoi "Olen täällä". Minä huusin hänelle, että minulla oli se. Että minulla oli väri. "Minä onnistuin" sanoin innoissani. Ihmettelin että miksei Amanda ollut innoissaan siitä, että minä olin onnistunut. Mutta sitten näin sen. Näin että hänen häntänsä oli melkein kadonnut ja ymmärsin ettei se ollut hyvä asia. "Miksi häntäsi on melkein näkymätön" kysyin häneltä huolestuneena. Amanda huokaisi ja sanoi "Aika on lopussa, sinun pitää vielä hankkia kaksi asiaa ja ne on kello joka on pysähtynyt aikaan 23:00 ja sormus joka on tehty aidosta kullasta ja sen pitää olla 100% oikeata". Lupasin tehdä niin ja kun tulin kotiin, etsin ensin kelloa "Siinä, siinä on kello" olin löytänyt kellon tai niin luulin. Mutta sitten huomasin, etten voinut ottaa sitä sillä se oli ajassa 21:00 ja sen piti olla ajassa 23:00 eli piti jatkaa etsimistä. Loppujen lopuksi olin löytänyt kellon, joka oli pysähtynyt aikaan 23:00. Vein sen huoneeseeni minun toisen kelloni viereen. Sitten piti vielä löytää sormus kullasta. Katsoin kelloa "Voi ei!" kello oli jo 22:28, minulla oli kiire löytää oikea sormus. En löytänyt sormusta mistään tai en ainakaan kultaista ja sitten äiti huusi minulle, että piti mennä nukkumaan. En vastannut. Mutta silloin muistin. Äidillä on sormuksia ja varmasti myös kultaisia sormuksia. Kävelin äidin huoneeseen, hän ei ollut siellä. Etsin koruja ja loppujen lopuksi minä kyllä löysin hänen korulaatikkonsa ja avasin sen. Se oli täynnä sormuksia ja koruja. Ensimmäinen löysin sormuksen joka oli muovista ja sitten sormuksen, joka oli 1% oikeaa kultaa. Se ei käynyt, mutta muutaman minuutin jälkeen löysin sen löysin sormuksen, joka oli 100% oikeaa kultaa kello oli 22:53. Minulla oli kiire, joten juoksin huoneeseeni ja otin kellon käteeni. Se oli 22:59 sitten olin taas pilvimaassa. "Minulla on ne!" huusin samalla, kun juoksin Amandaa päin. Häntä ei näkynyt melkein olenkaan. Amanda kääntyi ja katsoi minuun ja sitten sanoi hyvin heikolla äänellä "Mutta tuo kello ei ole pysähtynyt" hän näytti surulliselta ja jatkoi "sormus on oikea mutta ei kello" En saanut sanaakaan suustani. Olin vain niin pettynyt

itseeni. Olin ottanut väärän kellon. Amanda näytti surulliselta. Mutta sanoi "No sinä yritit ainakin" ja huokaisi, enkä vastannut hetkeen. Mutta sitten sanoin "Minä voin vielä ehtiä!" sitten yritin keksiä, että mitä minä voisin tehdä ja sitten keksin ja huusin taivaaseen "PÄÄSTÄKÄÄ MINUT KOTIIN, TAKAISIN KOTIIN" ja sitä minä hoin ja se toimi sillä minä aloin leijua ilmassa ja sitten minä lensin. Olin kotona huoneessani ja juoksin. Otin kellon käteeni, nousin sängylleni ja sitten minä vain hyppäsin. Minä hyppäsi ikkunaa päin. Se ei mennyt rikki vaan katosi. Olin pilvimaassa "Ei Amanda!" huusin ja otin keltaisen värin ja sormuksen käteeni niin että minulla oli kaikki mitä olin hakenut. Näin Amandan katoavan ja heitin kaikki tavarat Amandan päälle. Tavarat katosivat Amandan mukana. Oinko epäonnistunut? En ollut varma. Yhtäkkiä kuulin jotain takanani. käännäin ja siellä oli tornado, jossa pyöri keltainen kello ajassa 23:00 ja kultaisten viisarrien kanssa, ja yhtäkkiä minä näin Amandan. Hän oli tornadon korkeimmassa kohdassa ja hän tuli alemmas minua päin. Sitten hän seiso minun edessäni. Hänellä oli kultainen sormus, jossa oli kuva keltaisesta kellosta ajassa 23:00, ja sitten räpsyti silmiäni ja olimme yhtäkkiä koulun pihalla "Olet pelastanut minut Maria" Amanda sanoi ja hymyili minulle.